

pa prazno polje. Le tu pa tam ležal je na zemlji še kak klasek, bil je izmej onih, kateri so pri ločitvi zakasnili. Prišli so pa otročiči bori in siromašni in dejali:

— Mili klaski, kakó ste dobri, ker ste tu ostali! Bodete nam dali zrnca za hlebček! —

Pripogibali so se k vsakemu klasku, napravili iz njih velik šopek in ga odnesli radostni domóv. Ž njimi pabirkovali so na polji tudi vrabci in strnadi, senice in golobi, pa tudi sladkosneda poljska miška. Le hrček se ni več pokazal. Žitnica mu je napolnena za vso zimo, pa raje ostane domá. Zna dobro, da bi se mu slaba godila, ko bi ga dobil gospodar.

In ko je bilo na polji pozobano tudi zadnje zrnce, dohajale so na polje samó kavke in vrane, iskale črvov in bramorjev in kričale: Krá, krá, krá, ide zima zlá! —

Vender otročiči se zaradi tega ne ježé, ker pride z zimo sv. Nikolaj in Božič, ko jim prinese Jezušček polhen košek samih lepih, zlatih daróv. — — —

Ne vòdi nas v izkušnjava!

Andrejec je bil uboga sirota. Slabo se mu je godilo pri osornem strogem mojstru, kjer se je učil ključarstva. Vender je bil dosihdob priden, dober deček. Seveda ga tudi še ni obšla izkušnjava, da bi bil malopriden. Zgodí se, da ga pošlje mojster v veliko lepo hišo k jako bogatemu možu. Zvršil naj bi ondù razne malenkosti. Delati je znal namreč že precèj dobro, ker je bil priden in spreten deček.

Odvedejo ga v lepo sobo in ga ondu pusté samega. Toliكه lepote še ni videl žive dni!

Vse se leskeče od žameta, svile in zlatá! Na steni visé prekrasne podobe in zrealá, toli velikanska, da malone zakričí, ko se vidi v njih od vseh stranij, kakor je velik in dolg. Tla se mu zdé takó gladka, kakor bi stal na ledu. Kar stopáti si ne upa od strahú, da bi mu ne izpodrsnilo.

Čudo vseh čudežev pa, katera vidi v lepej sobi, to je majhna, neizrecno lepa ura, ležeča na mizici. Zlata je in okrašena z demanti, da se leskeče in bliska kakor solnee, kadar prav jasno sije na nebu, ali pa zvečer svetle zvezdice, ki nas gledajo toli prijazno.

Takó se zdí vsaj Andrejeu. Po uri je vrhu tega hrepenèl že toli dolgo!

„Oh, da bi bila moja!“ misli si in jo ogleduje poželjivo.

Naposled se je celó dotakne. Vzame jo v roko, ker se nič ne gane po sobi in je vse tiho kakor v cerkvi. Zdajci nekaj zašumi. Ko začuje mali šum, hitro položi uro na mizico. Zardí po vsem obrazu, kakor da bi bil kaj ukradel.

Tega seveda ni, a hude misli so mu bile vender le rojile po glavi. Bog pa gleda v sleharno srce, če tudi ni môči gledati ljudém.

Zdaj se odpró stranska vrata. Imeniten gospod stopi k njemu, resnega a do-
brotnega obraza. Dečku odkaže delo; treba je bilo namreč sneti nekatere klju-
čanice, da jih prenaredi mojster.

„Pridi jutri zopet!“ pravi nato gospod. Izvestno mu je vseč prijazni brhki
Andrejec. „Dela je dovolj, in plačilo tudi doboše.“

Točno pride Andrejec drugo jutro. Znova ga vedejo v óno čudalepo sobo.
Najprej se ozira po uri. Nikakor je namreč ni mogel pozabiti.

Res, ondù leži na istem prostoru. Poleg njé pa vidi vsakovrstne dragocenosti:
lepe prstane, dragocene igle z biseri in žlahtnimi kameni, zlato tobačnico in mar-
sikaj družega. Vsa ta krasota, ki mu kar mami oči, leži v odprtej skrinjici. Toliko
je teh lepih svetlih stvari, da bi gotovo nihče ne vedel, ako vzame kaj.

„A nè! kradel bi!“ reče Andrejec, ravno iztezajoč roko po uri. „In če bi
me zajéli?“

Hitro umakne roko.

„A jeden prstan bi vender mogel vzeti!“ misli si zopet.

„Gospod je sila bogat in ima tolikanj lepih stvari. Niti vedel ne bode, ako
vzamem óni prstan. Nihče me ne vidi. Imel bi mnogo, mnogo denarja. Lepo obleko
bi si kupil in se najedel do sitega.“

Hitro seže po prstanu. Hipoma pa se zdrsne.

„Nihče me ne vidi?“ misli si. „Nihče? — Ali pa me ne vidi ljubi Bog,
ki vse vidi in vé? Ali bi ga mogel kdaj moliti, če vzamem, kar ni moje? Bodi
še toli majhno in malo? Ali bi mogel mirno spati? — Nè, raje ubožen pa pošten,
nego bogat in brezbožen!“ —

Hitro položi Andrejec prstan v skrinjico ter moli prav prisrčno in glasno
ljubega Boga v nebesih:

„Ne vòdi nas v izkušnjavo!“

Iz stranske sobe stopi gospod. „Nu, ljubec moj,“ vpraša ga resno in vender
prijazno, „zakaj pa nisi vzel ure ali prstana?“

Andrejec zardí, potem pa obledí od strahú. Kolena se mu zašibé. Torej ga
je vender gledal še nekdo in ne samó Bog, čegar okó vidi vse! —

„Gledal sem te že včeraj,“ nadaljuje gospod dobrotno. „Danes pa sem te
hotel izkusiti, ali bi se ubranil izkušnjavi. Povej mi sedaj vse natanko in pošteno.“

Solzán pripoveduje Andrejec.

„Bogá zahvali,“ reče bogatin resno, „da te je ohranil poštenega! Sicer bi
bil sedaj tat, ako tudi bi te ne bil videl in kaznoval nihče! — Da te pa ne bodo
obhajale izkušnjave, vzgajati te hočem sam. Priden, pošten mož bodi! Upam, da
odslej ne bodeš mislil na take zločine.“

Andrejec zaihtí na glas od samega veselja. Govoriti mu ni môči. Dobrotnik
njegov pa je bil mož beseda. Vzgaljal ga je takó dobro, da je dorasel pobožen in
spreten mož. Vse žive dni je blagoslavljal bogatina. Lehko je pomagal drugim
ljudém, kakor je njemu pomagal dobrotnik, ko je molil takó prisrčno:

„Ne vòdi nas v izkušnjavo!“

(Iz J. Giontinijeve „Knjižnice za otroke.“)

